

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ຜູ້ສອນສາສນາເປັນຂອງຊັບສົມບັດຂອງສາສນາຈັກ

ໂດຍ ແອວເດີ ຄາຊຸທິໂກ ຢະມາຊິຕາ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ໃນຄໍາຄືນຫລາຍປີມາແລ້ວມີຜູ້ສອນສາສນາຄົນໃໝ່ຊື່ ແອວເດີ ຊວັນ ພ້ອມດ້ວຍຄູ່ຜູ້ສອນອະວຸໂສ ຄົນຍີ່ປຸ່ນມາຢ້ຽມບ້ານພວກເຮົາ. ໂຊກດີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ບ້ານຕອນນັ້ນ ກໍເລີຍເຊີນພວກເພິ່ນ ເຂົ້າບ້ານ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າພົບພວກເພິ່ນທີ່ປະຕູ ທັນທີຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ສັງເກດເຫັນເສື້ອນອກທີ່ ແອວເດີ ຊວັນ ໃສ່. ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ “ເສື້ອນອກເຈົ້າໃສ່ນັ້ນຄັກແທ້!” ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນຜົນໃໝ່ ແລະ ສີມັນເກົ່າຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າມັນເປັນເສື້ອນອກ ທີ່ຜູ້ສອນສາສນາຄົນມາກ່ອນໄດ້ຖິ້ມໄວ້ທີ່ຫໍພັກຂອງຜູ້ສອນສາສນາ.

ແອວເດີ ຊວັນ ໄດ້ຕອບຄໍາເວົ້າຂ້າພະເຈົ້າທັນທີ ແລະ ເປັນທີ່ກົງກັນຂ້າມຈາກຄວາມຄິດຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ. ໂດຍເວົ້າພາສາຍີ່ປຸ່ນຢ່າງຢຸດງຸ່ຍອນໆ, ລາວຕອບວ່າ: “ແມ່ນແລ້ວ ເສື້ອນີ້ກໍດີຢູ່. ພໍຂ້ອຍໄດ້ໃສ່ເສື້ອນອກຜົນນີ້ຕອນເພິ່ນເປັນຜູ້ສອນສາສນາຍີ່ປຸ່ນຊາວກວ່າປີແລ້ວ.”

ພໍລາວໄດ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເມືອງໂອກາຢະມາ ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ເມື່ອລູກຊາຍກຳລັງຈະອອກໄປ ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາຢູ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ພໍໄດ້ເອົາເສື້ອນອກໃຫ້ລູກ. ຮູບໃບນີ້ ສະແດງເສື້ອ ນອກທີ່ແອວເດີ ຊວັນ ທັງພໍ່ທັງລູກເຄີຍໃສ່.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກປະທັບໃຈທີ່ໄດ້ຍິນຄໍາຂອງແອວເດີ ຊວັນ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈສາເຫດ ທີ່ແອວເດີ ຊວັນ ໄດ້ໃສ່ເສື້ອນອກຂອງພໍ່ຕອນທີ່ລາວອອກໄປສອນສາສນາ. ແອວເດີ ຊວັນ ໄດ້ອອກໄປສອນສາສນາໂດຍມີຄວາມຮັກຄືພໍ່ມີໃຫ້ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ຊາວຍີ່ປຸ່ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈຄົງມີໃຜບາງຄົນໃນພວກທ່ານທີ່ເຄີຍມີປະສົບການຄ້າຍໆກັນນີ້. ຜູ້ສອນ ສາສນາທີ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນຫລາຍຄົນເຄີຍບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ມີພໍ່ແມ່ມີພໍ່ຕູ້ ຫລື ລູກທີ່ເຄີຍ ເປັນຜູ້ສອນສາສນາທີ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນດ້ວຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມຮັກຄວາມນັບຖືທີ່ຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຄວາມກະຕັນຍູ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ສອນສາສນາອາດິດທຸກຄົນທີ່ເຄີຍຮັບໃຊ້ທົ່ວໂລກ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ຄົນປ່ຽນໃຈ ເຫລື້ອມໃສທີ່ພວກທ່ານເຄີຍຊ່ອຍເຄີຍສອນ ບໍ່ຄືຈະລືມທ່ານເລີຍ. “ເປັນຕາຮັກແທ້ທີ່ເຫັນຜູ້ສິ່ງຂ່າວ ຂ້າມພູມາໂດຍນຳຂ່າວດີ!”¹

ຂ້າພະເຈົ້າເອງເປັນຄົນປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸ 17 ປີເມື່ອໄດ້ ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ ຕອນທີ່ຮຽນອຸດົມ. ຜູ້ສອນສາສນາທີ່ໃຫ້ບັບຕິສະມາຂ້າພະເຈົ້າ ຊື່ແອວເດີ ຣາບ ທີ່ມາຈາກລັດໄອດາໂຮ. ເພິ່ນຫາກໍຖືກປົດຈາກຕຳແໜ່ງເປັນປະທານສະເຕກຢູ່ໄອດາໂຮ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນເພິ່ນຕັ້ງແຕ່ເປັນສະມາຊິກໃໝ່ໆ ແຕ່ເຄີຍໄດ້ສິ່ງອີເມວ ແລະ ລົມກັນຢູ່ ໂທລະສັບ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍລືມເພິ່ນ. ໜ້າທີ່ຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສຂອງເພິ່ນມີໃນຄວາມຊົງຈຳ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດ. ເພິ່ນແຮງດີໃຈທີ່ໄດ້ຍິນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ດີມີແຮງ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ 17 ປີຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈດີປານໃດສິ່ງທີ່ຜູ້ສອນສາສນາສອນ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກພິເສດກ່ຽວກັບຜູ້ສອນສາສນາ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກ ກາຍເປັນ ເໝືອນພວກເພິ່ນ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກ ເຖິງຄວາມຮັກທີ່ເລິກຊຶ້ງ ແລະ ໝັ້ນຄົງ.

ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເລົ່າໃຫ້ຟັງເລື່ອງວັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັບບັບຕິສະມາ. ເປັນວັນທີ 15 ເດືອນກໍລະກົດ ແລະ ເປັນມື້ທີ່ຮ້ອນ. ມີຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍມື້ນັ້ນ. ຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ສ້າງອາງ ບັບຕິສະມາດ້ວຍມືພວກເພິ່ນເອງ ແລະ ມັນບໍ່ງ່າມປານໃດ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການຍືນຍັນຫລັງຈາກໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາທັນທີ. ຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນໄດ້ຮັບການຍືນຍັນ ຈາກແອວເດີ ລອຍດ໌ ກ່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຢູ່ກັບພວກສະມາຊິກຫລັບຕາ ແລະ ຟັງຄຳເວົ້າ ເພິ່ນ. ແອວເດີ ລອຍດ໌ ໃຫ້ການຍືນຍັນນາໆ ແລ້ວເພິ່ນເລີ່ມອວຍພອນໃຫ້ນາໆ. ແຕ່ເພາະ ແອວເດີ ລອຍດ໌ ໄດ້ຢຸດເວົ້າຈັກນ້ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເປີດຕາເບິ່ງເພິ່ນຢ່າງໜ້າສົນໃຈຫລາຍ.

ມາຮອດວັນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈື່ຢ່າງຄັກກ່ຽວກັບພາບທີ່ເຫັນນັ້ນ. ຕາ ແອວເດີ ລອຍດ໌ ມີນ້ຳຕາ ໄຫລລົ້ນ. ເປັນເທື່ອທຳອິດໃນຊີວິດຂ້າພະເຈົ້າທີ່ປະສົບກັບອ້ອມກອດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແລະ ໂດຍທາງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ອັນແນ່ນອນວ່າ ແອວເດີ ລອຍດ໌ ຮັກພວກເຮົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກພວກເຮົາ.

ແລ້ວເປັນທີ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແອວເດີ ລອຍດ໌ ເປັນຄົນເຮັດອີກ. ເພິ່ນວາງມືທີ່ຫົວຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຍືນຍັນຂ້າພະເຈົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ ໄດ້ມອບຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ ແລ້ວເພິ່ນເລີ່ມອວຍພອນໃຫ້. ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຢຸດຈັກນ້ອຍ. ແຕ່ເທື່ອນັ້ນ

ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຫດການທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ແນ່ນອນ ໂດຍທາງພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດວ່າ ຜູ້ສອນສາສນາຮັກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຂ້າພະເຈົ້າ.

ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເວົ້າໜ້ອຍໜຶ່ງໃຫ້ຜູ້ສອນສາສນາທີ່ກຳລັງຮັບໃຊ້ຢູ່ທົ່ວໂລກ. ທ່ານທີ່ຂອງ ພວກທ່ານ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ພວກທ່ານສະແດງໃຫ້ຄົນອື່ນເປັນຂ່າວສານທີ່ສຳຄັນຫລາຍ. ເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄຳສອນທັງໝົດທີ່ຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ສອນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກ ເຖິງຄວາມຮັກຫລາຍຂອງພວກເພິ່ນ ແລະ ການກະທຳແຫ່ງຄວາມໃຈດີຫລາຍຢ່າງຂອງ ພວກເພິ່ນ ໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າເຖິງບົດຮຽນສຳຄັນ. ຂ່າວສານນັ້ນແມ່ນຂ່າວແຫ່ງຄວາມຮັກ ຂ່າວແຫ່ງຄວາມຫວັງ ແລະ ຂ່າວແຫ່ງສັດທາ. ທ່ານທີ່ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກທ່ານຊວນເຊີນ ພຣະວິນຍານ, ແລະ ພຣະວິນຍານເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ສຳຄັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກ ບົ່ງບອກໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ວ່າ ໂດຍທາງຄວາມຮັກຂອງພວກທ່ານ, ພວກທ່ານກຳລັງແຈກຄວາມຮັກ ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກທ່ານເປັນຊັບສົມບັດຂອງສາສນາຈັກແຫ່ງນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າກະຕັນຍູສຳລັບ ພວກທ່ານທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເສຍສະລະ ແລະ ມີຄວາມພາກພຽນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເວົ້າກັບທ່ານທີ່ຈະເປັນຜູ້ສອນສາສນາໃນອະນາຄົດ. ໃນຄອບຄົວຂ້າພະເຈົ້າມີລູກ ສີ່ຄົນທີ່ເຄີຍເປັນຜູ້ສອນສາສນາ ແລະ ຄົນທີ່ທ້າກຳລັງຈະເຂົ້າສູນອົບລົມຜູ້ສອນສາສນາຢູ່ໄພໂວ ໃນທ້າຍເດືອນນີ້. ບິໜ້າລູກຫລ້າຂອງພວກເຮົາຕັ້ງໃຈຈະເປັນຜູ້ສອນສາສນາຫລັງຈາກລາວຈົບ ໂຮງຮຽນອຸດົມ.

ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຢາກເວົ້າກັບລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ກັບທ່ານທຸກຄົນທີ່ກຳລັງ ຕຽມຕົວເປັນຜູ້ສອນສາສນາ. ມີສາມປະການທີ່ທ່ານຕ້ອງນຳເອົາໄປ ຕອນໄປເປັນຜູ້ສອນສາສນາ.

1. ຈົ່ງມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະສອນພຣະກິດຕິຄຸນ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານບຳລຸງລ້ຽງ ແລະ ດູແລແກະຂອງພຣະອົງ.² ຄົນທົ່ວໂລກກຳລັງລໍຖ້າທ່ານ. ກະລຸນາໄປໄວໆ ໄປຫາເຂົາເຈົ້າ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ເຮັດວຽກໜັກກວ່າຜູ້ສອນສາສນາເພື່ອໄປກູ້ຄົນອື່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຖືກ ກູ້ດັ່ງກ່າວນັ້ນ.
2. ຈົ່ງພັດທະນາປະຈັກພະຍານຂອງທ່ານ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງການໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ຕັ້ງໃຈ.³
3. ຈົ່ງຮັກຄົນອື່ນ. ເໝືອນແອວເດີ ຊວັນ ທີ່ໄດ້ນຳເອົາເສື້ອນອກຂອງພໍ່ພ້ອມດ້ວຍຄວາມຮັກ ທີ່ພໍ່ມີໃຫ້ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ຊາວຍີ່ປຸ່ນໄປກັບລາວ.

ແລະ ສຳລັບທ່ານທີ່ບໍ່ຮູ້ວິທີຈະຕຽມເປັນຜູ້ສອນສາສນາ ໃຫ້ທ່ານໄປເວົ້າລົມນຳອະທິການຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເພິ່ນຈະຊ່ວຍທ່ານ.

ຂ້າພະເຈົ້າກະຕັນຍູທີ່ຜູ້ສອນສາສນາຖືກຮຽກຮ້ອງໂດຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ທີ່ພວກເພິ່ນຕອບການຮຽກຮ້ອງນັ້ນ ແລະ ໄປຮັບໃຊ້ທົ່ວໂລກ.

ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າບອກຜູ້ສອນສາສນາອາດິດທຸກຄົນວ່າ—ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູແທ້ໆສຳລັບການກະທຳຂອງພວກທ່ານ. ພວກທ່ານເປັນຊັບສົມບັດຂອງສາສນາຈັກແຫ່ງນີ້. ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານເປັນຜູ້ສອນສາສນາຕໍ່ໄປ ແລະ ກະທຳຄືເປັນສາວິກຂອງພຣະຄຣິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ພຣະອົງຊົງຮັກເຮົາ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງພຣະເຢຊູຄຣິດລົງມາ ເພື່ອເຮົາຈະສາມາດກັບໄປຫາທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງອີກ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເອຊາຍາ 52:72.
2. ເອເສກຽນ 34:11.
3. See Doctrine and Covenants 64:34.